

Krutá rozkoš

J.D. Robb

Přibližně v době, kdy Dorian prolezla rozbitým oknem v opuštěné budově a upadla do spánku navozeného analgetiky, koleno a kotník omotané ledovými obklady, poručík Eva Dallasová stála nad tělem na severním okraji Battery Parku.

Noční bouřka ukončila nejhorší nápor tří denní vlny veder v závěru června a pročistila ovzduší Dolního Manhattanu.

Nevydrží to, ale aspoň bylo příjemné ráno.

Pokud nepočítala to dítě – a je to ještě dítě, pomyslela si Eva. Zvlněné zrzavé vlasy rámovaly pohledný, široký obličej. Zelené oči hyzdil skelný lesk smrti.

Bílá košile byla promáčená krví, jež se šířila od dřevěného kopí v dívčině hrudi.

Eva zaznamenala, že na okolní trávě a zemi žádná krev není. Mohl ji smýt déšť, ale tělo leželo částečně chráněné olistěnými větvemi stromu vedle cyklostezky.

Podívala se k ní – v tuto hodinu tam byl minimální provoz – a přenesla pohled na strážníka, který stál opodál.

„Co víte?“

„Madam. Moc toho není. Ten chlápek se rozhodl, že si ráno zacvičí v parku jógu.“ Strážník trhl bradou k muži v legínách a tílku. Bylo mu zhruba sedmdesát, stál u druhého strážníka a držel stočenou podložku. „Wilfred Me-

adovs. Bydlí pár bloků odtud a tohle je prý jeho oblíbené místo na, ehm, ranní pozdrav. Uviděl tělo a zavolal na devět set jedenáctku.“

Strážník si odkašlal. „Když jsme dorazili, svědek seděl v tureckém sedu kousek od oběti, s dlaněmi přitisknutými k sobě.“ Strážník to předvedl. „Říkal, že zkoušel posílat pozitivní energii její duši, aby jí pomohl v cestě. A trochu brečel, protože oběť je teprve dítě. Prý má zrzavou vnučku v jejím věku. Uvedl, že sem chodí většinu rán a třikrát do týdne tudy odpoledne projede na kole. Dvě odpoledne v týdnu vede v parku hodinu taj-či. Oběť tady nikdy neviděl. Má dojem, že by si jí všiml, kvůli těm vlasům a podobě s vnučkou.“

„Dobře, запиšte si jeho kontaktní informace a pošlete ho domů. Později si s ním promluvíme. Moment.“

Uviděla, jak se k pásce kolem místa nálezu rychlým krokem blíží její kolegyně, detektiv Peabodyová. „Promluvíme si s ním hned. Peabodyová.“ Eva přešla k pásce.

„Pardon! Metro mělo poruchu, tak jsem šla pěšky. Mám v nohách skoro kilometr, a to sotva začala služba.“

„Támhleten jogín našel tělo. Strážníci od něj získali základní prohlášení, ale ještě s ním promluvíte a pak ho propustíte.“

„Rozumím.“ Peabodyová si sejmula duhové sluneční brýle a zasunula je do kapsy. Slunce sice zářilo jako divé, ale věděla, co si Eva myslí o duhových slunečních brýlích ve službě. „Vypadá jako dítě.“

„Taky byla. Dvanáct, třináct, čtrnáct let. Já obhlédnu tělo, vy se postarejte o svědka.“

Eva se otočila, vrátila se k oběti a sklonila se k ní.

Otevřela terénní soupravu, nejdřív ze všeho z ní vylovila identikit a přitiskla ho mrtvé dívce k pravému palci.

„Oběť je Mina Rose Cabotová, třináct let, z Devonu v Pensylvánii. Běloška, zrzavé vlasy a zelené oči. Výška sto šedesát centimetrů, váha čtyřicet osm kilogramů. Rodiče Rae a Oliver Cabotovi, stejná adresa, jeden sourozenec. Ethan, jedenáct let.“

Použila další přístroje. „Čas smrti: dvacet tři hodin šest minut. Příčinou smrti se zdá být přibližně padesát centimetrů dlouhý a sedm centimetrů široký kus dřeva zabodnutý v hrudi. To potvrdí soudní patolog a laboratoř prozkoumá zbraň.“

Zaizolovanýma rukama zvedla ruce oběti. „Odřeny na kloubech prstů, trochu zaschlé krve.“ Odebrala vzorek krve, nasadila si mikrobrýle a prohlédla si s nimi obě dlaně. „Vypadá to na pár třísek v dlaních. Krev na košili kolem rány odpovídá zranění. Kapky na rukávech košile a na kalhotách. Ty zranění neodpovídají.“

Zavrtěla hlavou. „Odkud se sakra vzalo to kopí?“

Posadila se na paty. „Bránila ses, Míno? Popadla jsi ten kus dřeva – nebo jsi ho měla v ruce už dřív a vrah ho použil proti tobě.“

Oběť má propíchnuté uši – dvě dírky nalevo, jedna napravo. Žádné náušnice. Žádné boty, videofon, peněženka ani kabelka. Má řetízek se srdíčkem – vypadá jako stříbrné. Řetízek se přerhl.

Takže vrah jí sebral náušnice, boty a další věci, které mohla mít u sebe, ale řetízek jí nechal. Možná slyšel, jak se někdo blíží, a utekl, než ho stihl vzít taky. Možná.“

Uložila přístroje zpátky do soupravy. „Žádná viditelná zranění obličeje ani jiná. Oblečení je nepoškozené. Soudní patolog prověří možnost sexuálního útoku nebo znásilnění, ale vypadá to na loupežné přepadení, které se ošklivě zvrtilo. Co jsi sakra dělala v New Yorku, Míno z Pensylvánie?“

Rodinný výlet? Nebo utekla z domova? Rozhodně nevypadala jako dítě, které strávilo nějaký čas na ulici.

Uviděla, jak k ní míří Peabodyová, a zvedla se na nohy.

„Výpověď pana Meadowse zní pravděpodobně. Mám jeho kontaktní informace. Bydlí tu osmnáct let a pracuje jako životní kouč ve Zdravém životě – už třiatřicet let. Ženatý je jednačtyřicet let. Manželka je fitness trenérka u stejné firmy. Je rusovláska, stejně jako jejich dcera a nejstarší vnučka. Prý prožil jeden děsivý okamžik, když si pomyslel, že oběti je právě ona, Abigail. Věděl, že není – ale stejně se vyděsil.“

„Je to Mina Cabotová z Devonu v Pensylvánii. Vypadá to jako loupežné přepadení, ale...“ Eva se ohlédla. „Vidíte, jak je položena? Ne že by byla přímo naaranžovaná, ale i tak to vypadá až moc úhledně. Ne jako kdyby ji probodlo kopí a ona se zhroutila. Na šatech nejsou žádné skvrny od trávy, na zemi žádná krev – technici to ještě zkontrolují, ale... Překulíme ji.“

Společně se vrátily k tělu, Peabodyová si zaizolovala ruce hermetikem, který jí Eva podala, a pak opatrně otočily Mínu na bok. „Kopí je ve skutečnosti dlouhé šedesát centimetrů,“ poznamenala Eva. „Podívejte se, má krev i vzadu. Probodlo ji skrz naskrz. Ale pod tělem není žádná krev.“

„Pohodili ji tu?“ zeptala se Peabodyová.

„Košili má vlhkou – nestačila uschnout – a přístroj potvrdil, že zemřela během noční bouřky. Jenže kalhoty má suché a kapky krve, které je potřísnily, déšť nerozpil.“

„Ale padnou jí. No, možná jsou trošku kratší, jako kdyby z nich právě odrůstala.“

„Podle záznamů měřila sto šedesát centimetrů. Morris to ověří.“

„Jsou to kvalitní kalhoty. Tmavě modré jako u školní uniformy.“

Eva přimhouřila oči. „U školní uniformy?“

„Tak mi to připadá. Jako uniforma soukromé školy. Ty bývají tmavomodré nebo šedivé, na léto dejme tomu khaki. Tyhle nicméně nejsou letní.“

„Nejsou letní,“ zopakovala Eva zamýšleně. „Morris zkontroluje, jestli nebyla znásilněna. Proč by jí převlékali kalhoty? Sebrali jí boty – z toho, jak vypadají její chodila, vidíte, že se netoulala po městě bosa. Proč by jí brali boty, náušnice, průkaz, videofon, pokud to všechno měla, ale převlékali jí kalhoty? Protože v žádném případě nezemřela v těchhle. Ani tady.“

„Pěkná holka,“ podotkla Peabodyová. „Hodně pěkná.“

„Jo, to byla. Podívejte se na její nehty – na rukách i na nohách. Dokonale pěstěné, čisté, udržované. Měkké ruce. Ta netrávila čas na ulici. Prověřte pohřešované osoby v Devonu, zjistěte, jestli o ní nemáme nějaké hlášení. Já zavolám tým z márnice a techniky.“

Přenesli ji sem, pomyslela si Eva. Chtěli, aby to vypadalo jako loupežné přepadení. Ale tady nešlo o boty nebo kapesní videofon.

„Dallasová. Od listopadu je hlášena jako nezvěstná. Od devátého listopadu. Nevrátila se domů ze školy. Bester Middle School – soukromá škola. Mám jména detektivů, kteří to vyšetřovali. A je tu poznámka, že rodiče nabídli dvě stě tisíc každému, kdo přijde s informacemi, které povedou k nalezení jejich dcery.“

„Tohle dítě nebylo přes sedm měsíců na ulici. Možná utekla z domova. Uvidíme, co nám řeknou vyšetřovatelé. Ale měla slušné ubytování. Vy se v těchhle krámech vyznáte – je to opravdové dřevo, nebo umělá napodobenina?“

Peabodyová se shýbla.

„Borovice,“ řekla. „Pravá. A vypadá to, že poměrně stará. Laborka to bude muset určit podrobněji. Myslím, že to je starý trámek z nějakého domu a někdo, komu nezáleželo na kvalitním dřevě, ho vyhodil. Někdo zřejmě

rekonstruoval dům – jako to teď děláme my, ale my bychom nikdy neza-
cházeli s materiálem takovýmhle způsobem. Je trochu zprohýbaný, takže už
nějakou dobu strávil na dešti.“

„Další doklad toho, že zemřela jinde. Tady by vrah k takové zbrani ne-
přišel. Necháme strážníky obejít okolí, ale někdo ji sem přinesl, po bouři,
a položil ji pod ten strom. Mohl ji zatížit a hodit do řeky – je dost blízko.“

„Chtěl, abychom ji našli.“

Eva přikývla. „Ale proč? Byla venku za bouřky a bojovala. Pod nehty nic
nemá, takže útočnicka nepoškrábala – nebo jí je útočnick vyčistil. Žádné obli-
čejové pohmožděniny, jen pár odřenin na kloubech prstů.“

„Nebojovala dlouho,“ usoudila Peabodyová.

„Ne.“ Eva znovu sklopila oči k tělu. „Dlouho ne.“

Eva počkala, dokud nedorazila na ústředí, do své kanceláře, a naprogra-
movala si životodárnou kávu z AutoChefu. Pak teprve začala vyřizovat ho-
vory.

Ze všeho nejdřív nevolala rodičům oběti, ale vrchní vyšetřovatele Minina
zmizení.

„Sakra. Do hajzlu s tím.“ Detektiv Sharlene Driverová si promnula tma-
vohnědý obličej a přitiskla si prsty k očím, ještě o několik odstínů tmavším.

Když ruce zase spustila, měla poldovsky bezvýrazný pohled. „Ocenila
bych podrobnosti, poručíku.“

„Dostanete je. Moje kolegyně právě sepisuje zprávu a pošle vám kopii.
Odpovím vám na případné otázky. Sama jich taky pár mám.“

„Co kdybych vám na ně odpověděla rovnou – a na oplátku vám poslala
zase naši složku?“

„Díky.“

„Je to slušná rodina, poručíku. Matka je právnička a zabývá se občán-
skými právy – hodně pracuje jako veřejný obhájce. Otec je obvodní lékař
s vlastní praxí. Finančně jsou na tom slušně, ale ne že by byli natolik za vo-
dou, aby jim někdo unášel dítě kvůli tučnému výkupnému. Mina si vedla ve
škole mimořádně dobře, měla slušný okruh kamarádů – žádného vážného
přítele, ale rozuměla si s jedním spolužákem. Mluvili jsme s ním, s jeho ro-
dinou, s kamarády. Nic nenaznačovalo, že by utekla. Vůbec nic.“

Driverová se odmlčela. „Musíte to prověřit. Holka se naštve a práskne do bot, ale tady ne. Domluvila si rande v kině – první rande společně se dvěma dalšími páry – a těšila se na něj. Právě se vracela domů z fotbalového tréninku.“

„V obvyklou dobu a po obvyklé trase?“

„Jo, a to je právě ono. Je to necelý kilometr přes slušné sousedství – kolem hájku. A druhou věcí je, že i když s ní rodiče probírali, že nemá chodit s cizími lidmi a Mina byla chytrá, zároveň byla typ – jen se podívejte na její rodiče –, který se pokusí pomoci, pokud získá dojem, že to někdo potřebuje.“

„Někdo znal její trasu, využil její povahu a unesl ji.“

„Tak nám to připadalo. Žádná žádost o výkupné. Pár lidí se ozvalo s tipy, ale nic se nepotvrdilo. Nejblíže ke stopě jsme se asi dostali, když jeden svědek vypověděl, že možná viděl v té oblasti dodávku. Černou, hnědou nebo sakra modrou. S okny nebo bez oken.“

„Rozumím.“

„Táta vyzvedl syna u jeho kamaráda – kam obvykle po škole chodil – těsně před pátou. Mina měla být doma v pět, ale táta si začal dělat starosti až asi v půl šesté, když dorazila domů manželka. Zavolali Mině na video-fon, ale nepodařilo se jim navázat spojení. Začali obvolávat její kamarády, zkusili fotbalového trenéra, a když Oliver – to je otec – sedl do auta, aby objížděl sousedství, Rae zavolala na policii. Nevzdali se, poručíku. Tohle je zdrtí. Kdybyste mi mohla udělat laskavost, nechte oznámení na mně a na kolegovi. Už se s jejími rodiči dobře známe.“

„Zařídím, abyste tu zprávu dostala co nejdříve. Budu s nimi chtít mluvit, ale to může být až později během dne.“

„Můžu vám říct, že hned dneska vyrazí do New Yorku. Nebudou čekat.“

„Dejte jim na mě kontakt. Udělám si čas.“

„Zeptají se, jestli byla znásilněna.“

„To vám zatím nepovím. Teď je u soudního patologa a ten to zjistí. Co měla na sobě to odpoledne, kdy zmizela?“

„Školní uniformu – sportovní úbor měla v tašce. Bílou košili s dlouhými rukávy, tmavomodré kalhoty. Měla ve zvyku skládat školní sako do batohu, protože se jí nelíbilo, a nosit bílou mikinu na zip. Totéž platilo pro boty k uniformě – tmavě hnědé, ve stylu mokašínů. Nejspíš šla v bílých teniskách.“

„Šperky?“

„Tři náušnice – cvočky. Dvě stříbrná srdíčka, jedna modrá hvězda. Stříbrné srdce na řetízkou. Měla videofon, průkaz, necelou dvacku v hotovosti, tablet, věci do školy – úkoly, sešity –, sluchátka, líčení, které měla povolené, a něco k tomu, o čemž její matka věděla. Kartáč na vlasy, gumičky do vlasů a lékárníčku. Otec trval na tom, aby obě děti nosily základní zdravotnické potřeby. Nenašli jsme nic z toho.“

Ten, kdo ji unesl, chtěl, aby to na první pohled vypadalo jako útěk z domova, pomyslela si Eva, když ukončila hovor. A vrah zase chtěl, aby to vypadalo jako loupežné přepadení.

V obou případech nejspíš aby získal čas.

A to ji vedlo k domněnce, že za únos i vraždu nese odpovědnost stejná osoba nebo osoby.

Vstala, aby si založila nástěnku k případu.

A pokračovala v práci, i když slyšela, jak se chodbou ke kanceláři blíží klapot kroků její kolegyně.

„Pošlete zprávu detektivu Driverové.“

Peabodyová vytáhla příruční počítač a hned to udělala.

„Příbuzné bude informovat ona a na oplátku nám pošle jejich složku. Dospěli k závěru, že šlo o únos, ne o útěk. Souhlasím. Oběť se nevydala za mámvivými světly New Yorku po fotbalovém tréninku s necelou dvackou v kapse.“

Eva se neotočila. „Cítím, jak na mě vrháte žebravé pohledy kvůli Auto-Chefu. Dejte si to zatracené kafe. A mně naprogramujte další.“

„Byly to spíš toužebné než žebravé pohledy.“

„Prověříme rodiče, ať máme všechno pokryté. Hledejte dluhy nebo divné platby. Devonská policie to už udělala, ale zkontrolujeme to. Měla přítele – tak trochu. Podíváme se i na něj a zjistíme, jestli nemá úchylného staršího bratra, strýce, otce. Prověřte trenéry a učitele.“

„Dobře.“

„A pokusíme se najít jakoukoliv spojitost s New Yorkem, protože ji přivezli sem a drželi ji tady. Žádné známky spoutání nebo násilí – zatím.“

„Třeba ji drželi pod drogami.“

„To zjistíme z toxikologické analýzy. Morris zase prověří, jestli ji někdo nevyužíval k sexu. Proč byste unášela hezkou mladou teenagerku, když ne kvůli výkupnému – a o to nikdo nepožádal – nebo sexu?“

„Jako domácího androida? K otrocké práci?“

„Ne s těma rukama a nehty. Pokud vůbec něco, měla je upravené, jako by si dělala... jak se říká téhle manikúře?“

„Francouzská. Máte pravdu. Měla klasickou francouzskou manikúru na rukách i na nohách. Nic křiklavého, ale elegantní.“

„Elegantní,“ zopakovala Eva a vzala si od Peabodyové kávu. „Jestli to bylo kvůli sexu, chtěl vyšší úroveň. Nebo... zkontrolujeme dětskou pornografii. Třináct je na hranici. Šlo by spíš o pubertální porno. Fotky, videa.“

Eva se podívala na oficiální snímek na nástěnce, na mladý, svěží, přátelský obličej. „Pěkná zrzka, hladká bílá pleť, začínající křivky. Ještě nevýrazné, ale začínají růst.“

„To je tak úchylné.“

„Jo, stejně jako vrazit dítěti do prsou ostrý kus dřeva. McNab pracoval nějakou dobu na mravnostním – pobavte se o tom s ním.“

Jelikož eso oddělení elektronické detekce byl zároveň spolubydlící a partner Peabodyové, nešlo v žádném případě o nepříjemný úkol.

Eva couvla od nástěnky, aby ji snáze přehlédla celou.

„Pěkná mladá holka chodí necelý kilometr ze školy domů – každý den stejnou trasou. Tím se únos usnadňuje. Ale slušné sousedství ho zase komplikuje. Někdo si udělal čas, aby ji sledoval a aby to celé naplánoval. Měl dopravní prostředek. Vsadím se, že to nedělal poprvé. Třeba ty unesené děti prodává. Na sex, pro nelegální pornostránky.“

Musí se to vyplácet: věznit ji celé měsíce, udržovat ji v čistotě a ve zdraví, pod zámkem nebo pod drogami, nebo ji přesvědčit, že ji čeká zářná budoucnost. Musí se to vyplácet. Dost na to, aby ji odvezl do jiného státu.“

„Možná se právě to stalo,“ řekla Peabodyová. „Něco se tam zvirtlo a ona se dostala ven.“

„Je to možné. Docela dobře možné. Věznil ji už dlouho, třeba si přestal dávat pozor a ona se pokusila utéct.“

Podívala se na snímek z místa nálezu.

„Odkud sakra pochází ta zbraň? Nemohla by být z blízkosti místa věznění, pokud opravdu utekla?“

Vrátila se ke stolu, aby si založila složku. „Spojte se s McNabem a sestavte seznam známých pedofilů – v Devonu a okolí, v New Yorku.“

„To bude hodně dlouhý seznam.“

„Seznam těch, co se jim líbí holky mezi jedenácti a čtrnácti lety. Mladší neodpovídají našemu případu, starší už nejsou v hledáčku těchhle úchylů. Žádná brutalita – pokud Morris něco nenajde. Nechal si její školní uniformu,“ zahučela Eva. „Kalhoty. Ale košile? Rae říkala, že v době únosu měla dlouhé rukávy – musíme to ověřit, protože v čase smrti měla rukávy krátké. Možná dokážeme vystopovat tu košili.“

„Mohli jí převléknout jenom kalhoty, ne košili,“ usoudila Peabodyová. „Ale proč si ty kalhoty nechávali?“

„Třeba má sbírku. Právě přišla složka z Devonu. Jděte.“

Eva si přečetla původní hlášení i jednotlivé kroky a etapy vyšetřování, rozhovory se svědky, výpovědi, časovou osu, kterou vyšetřovatelé sestavili. Prostudovala si mapu čtvrti, polohu domova i školy ve vztahu k tomu hájku.

Důkladná práce, pomyslela si. Devonští detektivové nebyli hlupáci ani lajdáci. Pracovali na tom, a tvrdě, prověřili to ze všech stran a pak to prověřili znovu.

K souboru byl navíc připojený i seznam známých pedofilů včetně těch z nedaleké Filadelfie.

Projde si i jejich výslechy, ale nejdřív zadala seznam do počítače a zúžila parametry vyhledávání.

Dívky ve věku jedenácti až čtrnácti let.

Totéž v New Yorku, prozatím s omezením vyhledávání na Manhattan.

Potom vyzkoušela vlastní technické schopnosti a zadala vyhledávání spjitostí mezi zúženými seznamy z Pensylvánie a New Yorku.

Zatímco počítač pracoval, položila si nohy na stůl, zadívala se na nástěnku a popíjela zbytek kávy.

Upravené ruce i nohy, žádné stopy po poutech, žádné vnější známky podvýživy nebo násilí.

Morris to ještě potvrdí nebo vyvrátí, ale prozatím...

Co udrželo třináctiletou dívku celé měsíce u únosce?

Mohl to být někdo, koho znala a komu důvěřovala. Ale ve zprávě Drive-rové nebylo nic, co by naznačovalo něco podobného, a Eva neměla dojem, že by denverští policisté něco přehlédli.

Ne přítomnost pout neznamenal, že nebyla pod zámkem nebo pod vlivem drog, které zaručovaly její poslušnost. Mohli jí vyhrožovat, mohli jí vymýt mozek.

Kalhoty od školní uniformy a prostá bílá košile. Řetízek na krku. Bylo opravdu zvláštní, že jí dovolili, aby si nechala řetízek, ale ne náušnice.

Protože se v žádném případě nejednalo o zvrтанé loupežné přepadení.

„Dostala ses ven, nemám pravdu, Mino? A když tě chytili, bránila ses. Zemřelas při tom. Možná jsi ty kalhoty pořád měla, nebo ti je oblékli, aby to vypadalo, že jsi utekla z domova. A nechali ti přetržený řetízek, aby to budilo dojem loupeže.“

Další dítě, které uteče z domova a špatně skončí, pomyslela si Eva.

„Jenže to není tvůj případ. Stačí se ti podívat na obličej. Pěkná holka s pleť jako okvětní plátky bílé růže. A s tělem, které se právě začalo zaoblovat. Ať tě unesl kdokoliv, udržoval tě zdravou a atraktivní. A dělal to z nějakého důvodu.“

Počítač ohlásil konec prvního vyhledávání, Eva spustila nohy na zem a otočila se k němu.

Ona ten důvod najde.

Přeložil Zdík Dušek